Autor: Greg Johnson

V stávajícím systému nemáme budoucnost.

Bělošští nacionalisté věří, že nevytvoříme-li homogenní bělošské státy, kde se naši lidé budou moci bez přítomnosti a zásahů ostatních rozmnožovat a naplnit svůj osud, naše rasa vyhyne. Ale dokonce i ti z bělochů, kteří považují tuto myšlenku za v zásadě správnou, pokládají vytvoření bělošských států za buď nemožné, nebo nemorální, protože by k tomu bylo třeba etnických čistek. Je třeba znovu překreslit hranice a desítky milionů lidí se musejí sbalit a přestěhovat se.

Má-li být Evropa zachována, musejí odejít nejen všichni Afričané, lidé původem z Blízkého východu, jižní a východní Asie, ale také jejich potomci. Ve většinově bělošských koloniálních státech Severní a Jižní Ameriky i u protinožců je třeba upravit podmínky pro zbytky původního obyvatelstva a nějaké území by snad mělo vyhrazeno také pro potomky barevných otroků. **Přesto však i tak zbývá repatriovat miliony nedávných imigrantů a jejich rodin.**

Ale je něco takového vůbec možné? A jak to lze morálně ospravedlnit? Celé věci příliš nepomáhají ani klasická dílka revoluční fantasy Williama Pierce a Harolda Covingtona, která předjímají etnické čištění pomocí terorismu a genocidy.

Jestliže tedy chci lidi přesvědčit, aby skutečně vytvořili etnostát, musím se nejprve vypořádat s následujícími čtyřmi otázkami: Je etnické čištění možné? Dokázali bychom s tím žít? Je to morální? A musí být nevyhnutelně doprovázeno odpornými věcmi?

Je možné, aby miliony barevných opustily bělošské země? Na tuto otázku zásadně odpovídám jinou otázkou: Bylo možné, aby sem přišli? Pokud ano, mohou stejně tak dobře odejít – a to i se všemi svými dětmi. Díky moderní technologii je dnes stěhování desítek milionů lidí snazší než kdy jindy. Lidé také nikdy v historii nebyli tak vykořenění jako současné generace: průměrná rodina se obvykle stěhuje každých několik let. Takže větší část barevných se pravidelně stěhuje tak jako tak. Nám jen postačí, aby je jejich příští stěhování zavedlo *mimo* naše domoviny. Takže *způsob* dekolonizace bělošských domovin rozhodně existuje, zbývá „jen“ najít *vůli*.

Co se té týče, musíme se zabývat dvěma zásadními činiteli. Zaprvé – dokážeme s etnickým čištěním žít? Tedy nebyli bychom z toho neúnosně nesví? Může se to stát součástí běžného života? A pak tu máme specifičtější otázku, zda to je či není morální.

Lidé se musejí z ekonomických důvodů stěhovat v jednom kuse:

> Jakmile se člověk octne na trhu práce, musí jít tam, kde jsou místa.
> Jakmile už práci má, může ho zaměstnavatel přeložit jinam.
> Když o práci přijde, musí znovu jít, kde jsou místa.
> Když se životní náklady v dané oblasti, zpravidla následkem spekulací na trhu s nemovitostmi, zvýší natolik, že mnohým lidem už nestačí jejich příjem a musejí si hledat levnější čtvrť.

Běloši se podle všeho kvůli tomu, že se miliony lidí musejí stěhovat z ekonomických důvodů, které se v zásadě dají zredukovat na soukromou chamtivost, ze sna nebudí. Proto by pro nás neměl být problém žít s tím, že se lidé nuceně odstěhovali s mnohem vyšším ospravedlněním: vytvořením lepšího světa, kde budou mít všechny národy své vlastní domoviny.

Jelikož nemá většina problém s vynuceným stěhováním lidí z ekonomických důvodů, vláda bělošských nacionalistů může tyto důvody využít pro naši věc. Nemusíme spěchat – jen se prostě při příštím stěhování barevné rodiny z ekonomických důvodů ujistíme, že jejich nová adresa se bude nacházet mimo naše domoviny.

Kromě toho už jsou běloši i dnes smíření s etnickým čištěním z politických důvodů. V tomto případě však nejsou běloši „beneficienty“, ale obětmi. Po dvě i více generací jsou totiž ve svých domovinách podrobováni etnickému čištění. **Miliony jich milionkrát změnily adresu, školu a zaměstnání kvůli zrušení rasově segregovaných čtvrtí, škol i podniků a přílivu milionů barevných imigrantů, kteří zničili bělošské čtvrti, školy i pracoviště a přinutili bílé rodiny přestěhovat se při hledání „lepšího“ (tj. bělejšího) místa pro život i práci.** I přes nesmírné lidské a finanční náklady spojené s tímto etnickým čištění s ním běloši „dokáží žít“ zdá se vcelku dobře. Jen zřídka se jim toto povědomí vůbec vkrádá na mysl, tím méně pak nachází veřejné vyjádření nebo dokonce motivuje politickou akci či změnu.

Proto myslím, že by běloši snadno dokázali žít s tím, kdyby podrobili analogickým mechanismům etnického čištění barevné – a jistě by to zvládli i sami barevní.

Dlouhá desetiletí běloši úspěšně nacházejí způsob, jak „s tím žít“ v systému, kde jako rasa nemáme žádnou budoucnost. Nedojde-li totiž ke zničení stávajícího politického, ekonomického a kulturního systému, běloši vymřou a ve všech našich zemích nás nahradí barevní. **Jsme terči pomalého, chladného mechanismu genocidy – a přesto se nám daří „s tím žít“, díky omamném a rozptylujícímu působení individualismu, kariérismu, konzumerismu, hédonismu a všeobecnému sobectví.**

Bělošští nacionalisté musejí otevřít našim lidem oči a ukázat jim, že **v stávajícím systému nemáme budoucnost**. Toto vědomí učiní další „žití s“ pokračující genocidou pro bělochy nemožným – a tehdy konečně systém změníme.

Pro vytvoření bělošských vlastí musíme nejprve přijít s takovým systémem, v němž budou bez budoucnosti barevní žijící v našich zemích. **V tomto případě však termín „bez**

budoucnosti“ není nějakým mafiánským nebo paramilitárním eufemismem pro genocidu, protože barevní mají své vlastní země po celé planetě a my se postaráme o to, aby se do nich v pořádku dostali. A pokud běloši dokáží žít se systémem, v němž nemáme žádnou budoucnost, pak barevní jistě skousnou i takový, kde budou mít jejich národy budoucnost ve svých vlastních domovinách.

Nejjednodušší odpovědí na otázku, zda dokážeme „žít s“ etnickým čištěním je samozřejmě skutečnost, že jako rasa *nemůžeme (pře)žít bez něj*. Což náš ovšem přivádí k morální otázce: Je etnické čištění správné?

Ve své eseji „White Extinction“ (Vyhynutí bílé rasy) jsem se pokoušel ukázat, že v současném systému čeká bělochy zánik a že jediným skutečným řešením je vytvoření bělošských etnostátů. Etnické čištění je tedy jednoduchým případem sebeobrany tváří tvář život ohrožujícímu nebezpečí – a sebeobrana může morálně ospravedlnit dokonce i zabití jiných lidí.

Představte si, že vás napadne neúprosný nepřítel a jeho úmyslem je vás zabít. Máte jedinou kulku a jedinou jistou spásou je zastřelit ho. V takovémto případě musí být zabití morálně oprávněně coby prostá sebeobrana.

Nyní si zkuste představit situaci, kdy útočníkem není chladnokrevný vrah, ale někdo se sníženou způsobilostí. Možná je šílený nebo ho popadl amok. Možná ho někdo k útoku navedl lží, že jedná v sebeobraně. Možná jde o vojáka, který vykonává rozkaz. Snad dokonce jedná pod nátlakem. Stejně však ve všech uvedených případech zůstává druhá strana – je-ti otázka postavena „zabij nebo buď zabit“ – morálně ospravedlněna jednáním v sebeobraně.

Teď si představme útočníka, který využívá nevinného jako lidský štít. Můžeme dokonce i v tomto případě – znovu, pokud se jedná o scénář „zabij nebo buď zabit“ – klást morální vinu na bedra člověka, který zabil lidský štít, aby zachránil svůj vlastní život?

Nyní si do zadaného scénáře místo dvou jednotlivců dosaďme dva na smrt bojující národy. I zde má národ morální právo užít třeba i smrtící síly, aby zabránil vlastními vyhynutí.

Přestože jsou ale takto tvrdá opatření *in extremis* ospravedlnitelná, pro přežití bělochů nejsou nezbytná a docela dobře by dala pokládat dokonce za kontraproduktivní. **Bělošští nacionalisté si musejí uvědomit, že k naší uzurpaci a velké výměně nedošlo jedním výbuchem násilí – a nevede tudy ani cesta k nápravě.**

Celý proces se totiž odvíjí napříč mnoha generacemi. Jeho tvůrci si byli velmi dobře vědomi konečného cíle vyhynutí bílé rasy, vyhnuli se však metodě prudké náhlé exploze protibělošské genocidy, jakkoliv jim to třeba mohlo připadat emocionálně přitažlivé. Uvědomili si, jak obtížné může být přesvědčit lidi ke spáchání masové vraždy – a navíc je to i velice riskantní, protože zamýšlené oběti by se mohly bránit a dokonce vyhrát, což by znamenalo na oplátku riziko vyhlazení vlastní skupiny.

Proto přišli s pomalejší a bezpečnější podobou genocidy. **Věděli, že jakmile uvedou do pohybu a budou dlouhodobě udržovat protibělošský demografický vývoj – tj. nízká porodnost, rozklad rodin, rasové míšení, imigrace barevných, narušování bělošského životního prostoru barevnými atd. – nejen že v delším časovém horizontu skutečně bude výsledkem vyhynutí bílé rasy, ale jen hrstka bělochů si tento vývoj uvědomí nebo se proti němu postaví, dokud nebude odpor *de facto* marný.**

Až se znovu chopíme vlády nad svými zeměmi, musíme zavést podobně prozíravá opatření a uvést do pohybu a udržovat probělošské demografické trendy – o zbytek už se postará čas. Krátkodobě musíme zvýšit počet bílých dětí. Ale ve válce děloh barevné nikdy neporazíme – alespoň dokud nezbudou na naší planetě místa „jen na stání“. Problémem není příliš málo „nás“, ale příliš mnoho „jich“ v našich zemích.

Proto musíme nastavit řádně naplánovaný, spořádaný a humánní mechanismus etnického čištění. Na celou věc není navíc třeba nijak zvlášť spěchat. Naši nepřátelé si naše zničení naplánovali na několik generací, a tak i my si můžeme k nápravě vyhradit klidně i několik desetiletí. Bude tu ovšem i okamžitý pozitivní efekt, když si běloši uvědomí, že se věci pohnuly správným směrem, že naše budoucnost je zajištěná a že naše děti a vnuci budou žít v bílých zemích.

Nejprve bychom měli rozlišit několik kategorií. Máme tu co do činění s barevnými občany a barevnými cizinci. Část cizinců v našich zemích pak žije legálně, mnozí ale také ilegálně.

Nejprve se musíme vypořádat s cizinci. Začneme uzavřením hranic pro barevné a deportací barevných ilegálů. Nejhospodárnějším způsobem se jeví přimět je, aby se deportovali sami tím, že odřízneme jejich pracovní příležitosti a sociální benefity. Cizincům s legálním statusem byla udělena víza. Ta jim jednoduše neobnovíme a až jim ta stávající vyprší, ujistíme se, že opravdu odejdou. Retroaktivně zrušíme také proces nabývání občanství narozením na americkém území. Vezmeme děti-kotvy (tzv. *anchor babies* – na území USA narozené děti-američtí občané, které matky používají jako „kotvu“ proti deportaci – pozn. DP) a pošleme je domů, kde se shledají se svými matkami. Všechna tato opatření budou pochopitelně prováděna v mezích zákona a s úctou k lidským právům zaručujících život a soukromé vlastnictví. Jen ve Spojených státech by tyto kroky samy o sobě během několika málo let a desetiletí přiměly k odchodu desítky milionů nedávných imigrantů.

Co se barevných občanů týče, přestože je naším konečným cílem zbavit je občanství a veškerého práva podílet se na politickém životě („občanská práva“), uznáváme a hodláme ochraňovat jejich práva „lidská“: právo na život, soukromý majetek, řádný proces atd. Respektujeme také jejich právo na jisté veřejné benefity, např. vzdělání, sociální zajištění, starobní důchod.

Je ovšem na místě uvědomit si, že hlavní barevná demografická hrozba přichází od lidí v plodném věku, na něž bychom se tak měli soustředit především. Proto se barevní starší řekněme padesáti let, spořádání a produktivní občané, skutečně nemají z naší strany čeho

obávat. Budou moci pracovat, odejít do důchodu a dožít své životy se všemi požitky, na jaké mají nárok – a s plnou ochranou svých lidských práv.

Náš etnonacionalistický režim by ovšem také nastavil program sjednocování rodin tak, aby pracoval ve prospěch emigrace, takže by starší barevní dostávali všemožné pobídky připojit se ke zbytku rodiny ve své domovině, kde navíc jejich penze bude mít podstatně větší kupní sílu.

Barevné občany můžeme dále rozdělit na ty zákona dbalé a zákon přestupující. Narušitele bychom měli věznit i propouštět na podmínku mimo naše země. Přihlédneme-li k množství černochů, kteří mají během života potíže se zákonem, tak by nás jen toto opatření během několika desítek let zbavilo milionů z nich.

Zákona dbalé nebělochy plodného věku můžeme také dělit na pilné a vzestupu na společenském žebříčku schopné skupiny (např. Židé a lidé z jižní a východní Asie) na straně jedné a lenivé a závislé skupiny (černé a hnědé obyvatelstvo) na straně druhé. Řady druhých jmenovaných navíc mocně nabobtnají v momentě, kdy si přestaneme hrát na všeobecnou rovnost a skončíme s pozitivní diskriminací i programy tvorby „pracovních“ míst ve veřejné správě, kde se toho kulantně řečeno mnoho neudělá. Bylo by totiž podstatně lacinější dávat jim do konce života sociální dávky, než aby svou rádoby prací i nadále „rozhášeli“ systém.

S lenivými a pasivními barevnými je celkem snadné pořízení: poskytl bych jim doživotní dávky – pod podmínkou, že by je pobírali ve svých zemích.

Energičtější a ambiciózní barevní se pak stejně jako většina moderních lidí celkem často stěhují. Naším úkolem je zajistit, aby je příští změna adresy zavedla pryč z našich zemí. Vzdělávání školou povinných barevných dětí bude probíhat v jazyce jejich skutečné vlasti a až dosáhnou vysokoškolského věku, odejdou na univerzity v zámoří, kde si následně budou přirozeně hledat i zaměstnání.

Tato opatření by během několika desetiletí vytvořila naprosto bělošské země – a celý proces by byl dokonale spořádaný, humánní a v souladu s lidskými právy všech zúčastněných.

K provedení tohoto pomalého čištění musejí bělošští nacionalisté samozřejmě získat politickou moc. **Lidé budou v takovémto systému moci hlasovat v podstatě pro cokoliv – úpadek a zánik bílé rasy však v nabídce bude chybět.**

Mimoto je také nutné vytvořit seskupení zájmových skupin, které budou mít z pomalé čistky prospěch – například stěhovací společnosti. Navíc musíme kooptovat, rozdělit a zneutralizovat coby možné zdroje odporu ta odvětví, která by tento proces poškodil. Obory, které kvůli ztrátě laciné pracovní síly budou prodělávat, by měly dostat kompenzace, ochranné tarify, subvence – vlastně cokoliv, co jim zavře ústa.

Měli bychom si také ujasnit, že toto pomalé etnické čištění nemusí nutně být nějakým novým obřím byrokratickým programem – stačí jen využít stávající orgány veřejné správy, soukromé

instituce a sociální trendy k tomu, aby prosazovaly emigraci barevných. Většina nebělochů k nám nepřišla v rámci vládního programu, přišli sem na vlastní pěst, kvůli podmínkám vytvořeným veřejným i soukromým sektorem. Jakmile tyto podmínky změníme, řada barevných se jednoduše deportuje sama. Vzhledem k povaze moderní ekonomiky se mnozí z nich beztak často stěhují. Prostě počkáme na jejich další stěhování a zajistíme, aby je zavedlo do nebělošské země. Následkem jejich lenivosti, nezaměstnatelnosti či zločinnosti už dnes místo bydliště mnohých barevným určuje vláda. Až se příště dostanou do křížku se systémem, ten je může jednoduše „uložit" do jejich domoviny.

Mnozí běloši jsou nesví ohledně přesídlení barevných, kteří v našich zemích zapustili „kořeny". Kořeny nebělochů v jejich původních domovinách však sahají desítky tisíc let do minulosti – a přesto se jim nějak podařilo přežít přesun do našich zemí. Pokud tedy na jejich kořenech *tam* nezáleželo jim samotným, proč by mělo na jejich zdejších „kořenech" záležet nám? A jestliže nám tolik záleží na jejich zdejších mělkých kořenech, nemělo by nám o to víc záležet na našich velice hlubokých kořenech?

Svoboda volby je důležitá věc, zdaleka však ne tak důležitá jako zachování naší rasy. Většina bělochů přijímá omezení své svobody pro záchranu ohrožených druhů živočichů a rostlin – dokonce jsme připraveni vnutit tato omezení i ostatním, ať se jim to líbí nebo ne. **Nastal nejvyšší čas brát se stejnou vážností i záchranu vlastní rasy.**

Úvaha Grega Johnsona The Slow Cleanse vyšla na stránkách Counter-Currents Publishing 24. června 2014.